

ŐSZI ELÉGIA

*Hull a vadgesztenye.
Barna és meztelen,
mint vetkőző lányok
nyári ruhából kifeshlő teste.
Egy fruska gondolat ül mellém nesztelen.
Megnézzük egymást. Ő hallgat, én várok.
Megérinti arcom hajával az este.*

*Hull a vadgesztenye.
A betonszalagon apró morzejelek.
Vajon mit üzenbet az ősz a télnek?
Hogy a díszfa-élet
meddő és esztelen?
Csodálkozva néz rám egy ismerős gyerek.
Lehajtom fejem, felnézni nem merek.*

*Hull a vadgesztenye.
Ülök és hallgatom, hogy kopog a járda.
Ülök s latolgatom, vajon mit vesztene
a világ, ha mindent előlről kezdene?
Millió év múlva milyen utat járna?
Hull a vadgesztenye, hull, s kopog a járda.*

*Hull a vadgesztenye.
Vajon hogy vesznek el
a nyomtalan úrben más, messzi világok?
Elér-e még hozzánk,
s vesszük-e még basznát,
mit pusztuló elméjük utolszor kiáltott?
A tömegsírokon nyílnak a virágok.*

*Hull a vadgesztenye.
Sobasem lesz tele
a szalag, sosem lesz kész az üzenet.
S mégis, ha felnézek a csillag-világra –
Mintba csak utolszor, már én is üzenek.
Hull a vadgesztenye, hull, s kopog a járda.*

